

Delírium

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
<u>Barbora Galbavá</u>	<u>Greenie knižnica</u>	<u>CC-BY-NC-ND</u>	<u>Prvé (2023)</u>	<u>Barbora Galbavá</u>

O knihe

Emócie, ktoré vyeskalovali v slová. Potláčané, vtisnuté do úzadia, s páskou cez ústa, skryté pod kobercom, ktorého hrboľatý povrch sme sa rozhodli ignorovať, hoci sa oň neustále potkýname. Kým hrboľ nevybuchne a nevyleje sa v zmesi sadze, popola a magmy na nič netušiace stránky. V delíriu lýri um, po ktorom znie už len ohlušujúce ticho. Občas prinesie úľavu, občas prázdnotu. Rezignáciu či zmierenie. Učí však púšťať slová do sveta v nádeji, že si ich ktosi všimne. Stotožní sa. Porozumie, lebo prežil. S nádejou, že budú vypočuté a snád' pomôžu mnohým i sebe nebát' sa vlastného ja.

Barbora Galbavá

Delírium

Obsah

Delírium.....	1
O knihe.....	2
Až na popol.....	6
Bermudy.....	8
Čo ak.....	9
Do vetra.....	11
Insomnia.....	12
Komparzista.....	13
Lampión.....	15
Lejak.....	16
Letná noc v meste.....	17
Nádej.....	19
Nekonečno.....	21
Neverbálna supernova.....	23
Operačka.....	24
Paralýza vôle.....	25
Polochromá náklonnosť.....	26
Popieranie.....	28
Porcelánová bábika.....	29
Postranná škoda.....	31
Povodeň.....	32
Pravda a lož.....	33
Predtucha.....	34
Príbehy v nás.....	35

Ručičky budíka.....	36
Ruiny.....	38
Sladké sny, nočné desy.....	40
Šípková Ruženka.....	41
Uroboros.....	43
V žraločích revíroch.....	45
Z kameňa.....	47
Zakliata.....	48

Až na popol

V odraze kvapôčok zarosených skiel
žmúrim do plameňa, ktorý nik neskúša hasiť.

Skondenzovaná voda na perách
mrzne v spomienke na ukradnutý smiech.

Pozbieral si všetky rozkotúľané momenty
a vyparil si sa pred alergickou reakciou na pocity.

V destinácii Zabudnutie zist'uješ,

že chceš byť pamätaný.

Zjavuješ sa počas zatmenia,

na križovatkách

a pri spadnutí opony svetov

deliacich živých od mŕtvych.

Daruješ, čo si opäť nevedomky vezmeš späť.

V naivite, že uhasím požiar,
v ktorom si ma nechal, vraciaš sa
do bezpečia svojej mydlovej bubliny,
kým ti znova nenapadne presvedčiť sa,
či ešte stále horím.
Posledné vydýchnutie bude sľubom.
Dám to až na popol.

Bermudy

Žijeme bez rozmyslu,
myslíme bez života.
Náplaste nechýbajú,
kým netlačí ťa bota.

Piesočné zrníčka kukučka varuje,
že gravitáciu neprečaruješ
na vesmírny stav bez tiaže.
Ľahostajnosť váhu maže.

Vyparí sa každé navždy,
hoc by si preň i vraždil.
Poprehliadané vzácnosti
vo vírivke dočasnosti
liečia ranené údy.
Zdupkali na Bermudy.

Čo ak

Vlny sa rozbili na črepy.

Pena sa mieša s pieskom.

Lúče tisícich slnk,

vo valčíku s rozpráchnutými kvapkami,

odrážajú sa v očiach večných detí

predstierajúcich zrelosť,

ktorá sa od nich vyžaduje.

Sedí medzi nimi.

Tá, čo to všetko vidí,

no naučila sa tajiť všeobecné pravdy

pred svetom, ktorý o ne nestál.

Sedí v plytčine,

zatiaľ čo tá ich žije v ich mysliach bez toho,

aby o nej vedeli.

Identifikovať a lokalizovať jej polohu
možno paradoxne len v hĺbkach,
do ktorých sa väčšina ľudí odmieta ponoriť
zo strachu, čo by v nich našli.
Ona však nie.

Vánok splieta momenty s prameňmi vlasov.
Červeň lúčiacej sa hviezdy osvetľuje obavy
z prízrakov budúcnosti tupozrakých
v tvári pomalovanej vráskami.

Čo ak nikdy neporozumejú?

A čo ak predsa...?

Do vetra

Papier sa v plameni
v popol, v dym premení.
K zemi i medzi mraky
poletí cez vetráky,
kým nepridá sa k slovám.
Kdekto ich nasľuboval.
Poľahky. Z huby do vetra.
Rozplynuli sa do svetla
ešte než boli myšlienkou.
Spláchli ich z hrdiel pálenkou.

Slovo v polceste, čin zmizol.
Azda ťa neuhryzol?

Insomnia

Strašiaci tisíc ráz prežitých deja vu

nádej polapili.

Menia ju v potravu

pre moľmi prežraté duše.

V obliečkach na vankúše

skrytá zraniteľnosť káže

povolať ďalšie stráže.

Kým zlodej môjho spánku

mrmoce uspávanku

členkom viazaným povrazom

vlastných zvrátených obrazov.

Kalichom, s očami zmije,

vlial do mňa z insomnie.

Komparzista

Na mieste, kde sa svetlušky menia v bludičky,

rozkonárené pazúre fantazmagórií

dohnali podozrievavosť v maratónne snahy

o rozlíšenie skutočnosti od nezmyslov,

kde sa belejú kosti kupidov,

zmasakrovaných vlastnými šípmi

na zubatom jarnom slnku.

Srdcia sa otvárajú len skalpelom

a každý ťah je stratégiou šachových majstrov

za sprievodu výsmechu publika.

Kvočala na skalách, s ušami v dlaniach,

vedľajšia postava príbehu

životov podstatnejších, než ten jej.

Komparzistka na čakacej listine

s nemožne smiešnou túžbou

byť aspoň raz hlavnou postavou.

V obkľúčení rolí priorit.

V ozvenách autosugescie

zostáva na svojom mieste.

Nik jej totiž neoznámil,

že je tiež skutočná.

Lampión

Atramentovými čiarami na dlani

prechádzala bolesť.

A s každým svitaním

holuby krídlami pohnali oblaky.

Miliarda očí, dúfajúc v zázraky,

sleduje lampión. Ružovou oblohou

pohľadom pátra po spasení u Bohov,

hoc majú vlastné svetlo.

Jedno však k výškam vzlietlo,

kým druhé stúpa – klesá.

No k raju nepohne sa.

Lejak

Spánok, vymknutý v daždi,

číta klinové písmo krupobitia

spusteného oblohou.

Chlad vráza ihličky

do dní rozplynutých v čase.

Skreslený odraz v kruhu kaluže

pokúša sa o kontakt morzeovkou.

Nedupe, neprosí, nedobýja sa.

Skrehnuté dlane žmýkajú zmáčané myšlienky

zbytočne skúšajúc vysušiť si priority v lejaku.

Kvapky mámia v tanec.

Príval podomieľa nohy.

Zvedavosť v topiacich sa očiach

kladie otázku tvári odovzdane obrátenej k nebu.

Čia si?

Letná noc v meste

Vranám šepce vzduch v perí,

lampa sa do tmy škerí.

Riedi ju blikanie sprievodu

panáčikov spoza prechodu.

Motory nôtia v alte

o horúcom asfalte.

Roztancované svetlo

do žíl sa noci vplietlo

letiac rôznymi smermi

v dostihoch s netopiermi.

Chodidlá na betóne

stalkujú všetky tône,

mihnúce sa mestským ruchom.

Na pleci s vydriduchom

kráčaš v chaose s pokojom.

Vnímajú ťa?

Každý po svojom.

Nádej

Vyskočila som z kože.

Kam?

Niekde medzi svety.

Démoni s kostlivcami

stiahli ma do rulety.

S prstom na spúšti hašteria sa,

kto ju potisne prvý.

Trhám uzlami na povraze.

Zbytočne. Mám ich v krvi.

S každým pokusom o útek

horúci kov škriabe líca.

Vysmiala som ich cez slzy.

Nedesí ma zbrojnica.

Neprosím ich.

Len pohľad blúdi

ustavične kamsi do diaľky.

Dúfajúc, že tiež na rozbušku

nezháňaš zápalky.

Nekonečno

Zamatom obtiahnutý deň
popraškom trblietok prečesal jej vlasy
pokojom voňajúcim po večnosti.
Stetoskop Mesiaca, priložený na jej hrudi,
započúvaný do melódie emócií,
kypiacich z ozveny komôr a predsiení srdca
vyvrieskaných do mlkvoty
prepína v playliste každú notu.
Každý tón prebúdajúci súcit.
Vyčerpané túžby zadriemali spánkom nevypočutých.
Polnoc uvelebenú na viečkach
márne vyháňa blížiacie sa ráno.
Duše blúdiace zrúcaninami,
prichýlené klenbou oblakov,
odmietli prebudenie sa do prázdnoty.
Žiarou oslepené skreslené tieňe
miznú s výdychmi márných pokusov CPR.

Nesnaž sa. Už sa nezobudí.

Vesmír jej predsa sľúbil nekonečno.

Neverbálna supernova

Iskra, z očí zasklená,

oslepila písmená.

Rozliali sa po podlahe.

Krívajú. S nôžkami v dlahe.

S neschopnosťou tvoriť slová.

Neverbálna supernova

v uzavretom priestore

chaos čmára, po vzore

vyšívanej myšlienky,

prachom z krídel podenky.

Operačka

V nerezovej tácke operačky
masaker pocitov horeznačky
ticho svieti v sterilnej miestnosti.

Turn off emócií bez ľútosti.

Diagnóza?

Chcete si ich nechať?

Na pooperačnom sa pozviechať
i z posledných zvyškov empatie,
kým z nej každý kúsok neodhnije?

Vyoperované na želanie
bude každé ďalšie vaše pranie.
S potešením k tvorbe manekýny
pripojíme návod na vitríny.
V nej vás usadíme. Za tú cenu!?
Veď ste sa ponúkli na výmenu!

Paralýza vôle

Neistotu zubom
v nahryznutej pere
budí, kým jej spieva
pieseň o dôvere.
Čepeľ žilu stráži,
hrudník s kožou prie sa.
Z paralýzy vôle
nádor vykl'uje sa.
Pritisnutá na hrot.
Krv vyvrela. Stiekla.
Kým jej páral stehy,
z pút sa nevyvliekla.

Neskôr si ju opäť zloží z patchworku.

Prv však schrúme každú jeho historku.

Polochromá náklonnost'

Dotykom pier na modrine

pamätané neuplynie.

Žihľavou na jazyku

přhliš jazvy. Zo zvyku.

So zápätím vo zveráku

jednej dlane. Bez padáku

letím vzduchopriestorom

s pokazeným motorom.

Mierime k nesmrteľnosti

priehlbinkou kľúčnej kosti.

Čo hľadáme? Zabudnutie?

Opätovné spomenutie?

Mastičkami rečí

pokúšam sa liečiť

polochromú náklonnost'.

Zahnisanú minulosť
nechali sme prerásť v sepsu.
Ak necháme vyhrať skepsu,
náklonnosť sa lazárom
stane. Láska bazárom.

Popieranie

Podvedomie v hrsti.

Popieraním krstíš

nešťastie.

Kým ti pravda srdce prerastie.

Porcelánová bábika

Uniká pomedzi prsty.

Po koľký raz?

Možno po stý.

Z porcelánu bábika
pod prikrývkou prachu.

Vo vitríнке zapadla.

Drobná iskra strachu
v očiach tlie, že zostane
pochovaná navždy.

Dnes sú v móde hlupane,
ktoré smie mať každý.

Z porcelánu bábika

baví, kým je nová.

Kým si iba privyká,

že je ďalšia „prvá“.

Popraskaný porcelán

končatín nebohých

potvrdí, čo tušila.

Bola jednou z mnohých.

Postranná škoda

Ariel sa zmenila na penu

v tisíc bublín roztriešenú.

Počuješ? V šume vln

odráža sa v nej spln.

Všetky priania už utopil.

Dno stroskotaných ľudských síl

obmýva slaná voda.

Bola postranná škoda.

Povodeň

Odraz mokrého asfaltu

zalieva tváre do smaltu.

Krivé zrkadlo v kaluži

zabodlo trne do ruží.

Vykrvácané do rieky

rozvodňujú sa v preteky

o holé životy tvorov.

Masky, zmyté z predátorov,

krmia sa ľahkou korisťou.

Zraniteľnosť nenávisťou

dusí sa. Vnikla v pľúca.

K inému nie je súca.

Pravda a lož

Zajačie úmysly

v červenom saténe

útočia na zmysly.

Na vlásku, v aréne,

ostrie meča číha nad hlavou.

S vierou, že nie je poprava,

ak zlyhá prostá fyzika.

Pravde sa ľahšie uniká,

hoc má lož krátke nohy.

Ku kráse má však vlohy.

Predtucha

Voda na skaly.

Očami páliš

sekundy, deliace od výbuchu,

s výsmechom na perách za predtuchu,

že skončím cestu твоjím smerom

smiechom cez slzy.

Revolverom.

Časová slučka za členky

drží oddané milenky,

pozahrabávané do škvary.

Občas sa dáka zamarí.

Príbehy v nás

Nôtil anjel serenádu
v chladnej púšti.
„Predzvest' pádu.“ –
šepotali rozrušene
pehy Luny v nočnej zmene.

Šliapol do sna. Strhli sme sa.
Do tiem morí obzor klesá.
Súhvezdia, rozutekané
hladinami v oceáne,
korčuľujú na brehy
vypočúť si príbehy.

Kdeže z kníh. Sú v nás.
Číta ich sám čas.

Ručičky budíka

Ostrý mráz vráža ihličky

v akupunktúre tváre.

Ebenezer vzal nožničky.

Rozstrihal kalendáre.

S vetrom naproti zliepať chce

premočené kusy stromov.

Nedokáže viac pochytať

rozviate dni. Zložiť domov.

Kým sekundová ručička

blúdi predaným časom,

v kolobehu sliepky – vajíčka

budík vrieska – „Koniec špásom!“

Posledné zrnko prepadá
meradlom skla a piesku.
Mŕtva včela mu žihadlo
nechala. Hľadá triesku.

Ruiny

Kolená v prachu.

Víchor ziape naše mená

vyryté v kôrach mechanicky tlúčicich srdc.

Tvoj sfúknuť úsmev,

zauzlený v prameňoch mojich rozlietanych vlasov,

šepoce varovania možných scenárov.

Ignorácia štrku v odreninách.

Plazenie sa odpadkami rozbesnenej noci.

Blikotom pouličných sprievodcov.

Neposlušnými pazúrmí chamtivých vetvičiek

vzrgajúceho osudu.

Pregíganie vzduchu naprázdno.

Lapanie po dychu v úsilí postaviť most z tehál sklamaní

lepených nádejou, kým pod ním hľbiš priepasť.

Nádych. Výdych. Pulz.

Hvízdajúce prázdno hodiny hladných duchov.

Výbuch nálože ticha.

Lesk mŕtvej naivity, vytrčajúcej spod trosiek

mosta zosypaného v rannom slnku.

Cynizmus krútiaci hlavou v slnečných okuliaroch

lupou zažiha vatru v jame s perlami predhodenými sviniam.

Prosby o pochopenie v slepej uličke selektívnej hluchoty.

Škvrny po hrachu na omietke.

Precitnutie, že prázdny miestam v puzzle dieliky nechýbajú.

Plachtiace orkánom hlcú šampanské do dna

v presvedčení, že ak zapadneš, zmizneš.

Nekompletný obraz dokresľujeme podľa seba.

Korene, siahajúce k jadru zeme, nevyvráti ani tornádo,

hoci ich začína štekliť láva.

Vyrieknuté modlitby.

Skálna ruža v hrudnom koši.

Život na zotrvačnosť.

S trvalým pobytom v ruinách počkám na tvoje slovo.

A potom?

Privolám more.

Sladké sny, nočné desy

V kaštieli nemŕtvych snívané desy

nevinnosť čiernymi ružami kriesi.

Sladké sny, slepé k ich čiernote.

Zdrhli s nimi. Dierou v dobrote.

A vycibreným čuchom

vypátrajú hudbu v hluchom.

Polená pošlú v plesy.

Sladké sny, nočné desy.

Šípková Ruženka

Storočný spánok?

Sudička

láka ju sľubom malíčka

z močiarov dňa, priamo do snov.

Priania jej vraj zhmotní do slov.

Bezstarostne sa stratí

v driemotách

a sa vráti,

kde život kypí radosťou.

Či je to kliatbou? Starosťou?

Storočie spala Ruženka.

Hranica svetov pritenká

prepustila ju v druhý.

Na koniec mosta z dúhy.

Tak už to chodí.

Princ zachraňoval koňa.

Spánok je liekom na to,

čo nevieš poňať.

Uroboros

Slová vrhnuté z útesu

ševelia diadémom lesa.

Odtrhnuté z reťaze.

Plachtiace svetom.

Zhltnuté vypnutím zvuku.

Uzdravujúcim.

Dusiacim.

Veľavýznamným

i nezmyselným.

S hánkami pod bradou

tlačí nás k múru.

Vyhráža sa, že ostane.

Obklúčení jeho družinou
vyháňame ho smiechom a ohňom
plápolajúcim v bráne duší.

Zrazené plnou silou momentu

nemizne ani neostáva.

Uroboros sa žerie ďalej.

Darmo mu štekliš krk.

V žraločích revíroch

Vlnobitie myšlienok

čičíkajú frázy.

Labutie delírium

kreslia metastázy.

Prevaľujú v hmlovinách

utlmený chaos.

Fénix vzlieta z popola,

sadá Zemi na os.

Spôsobuje výkyvy.

Pevninu a moria

mieša. Póly vykriví.

Kde mrzli, už horia.

Toxicita nonsensu,

prúdiaca mozgami,

rúca bez precedensu

pilier pod nohami.

Túžia dýchať.

Šliapu vodu vo víroch.

Netušiac, že sú v žraločích revíroch.

Z kameňa

Schémy tvojich presvedčení
mažú každú dôležitosť.
Bezvýznamné každé slovo,
čo vyriekla ľudská bytosť
bez záujmu na rozlúčku,
kým podala ďalej kľučku.

Azda viacej znamená
póza srdca z kameňa.

Zakliata

Lano želaní zápästia
reže. Sľuby sa nezmestia.

Nevošli.
Čiesi zuby
tepnu hryzú.
Zo záľuby.

Prihrdúsení, potichu,
s významom v každom výdychu,
preglgnú ďalšiu vetu.
Úzkostne. Bez predmetu.

Písmom znakovkej reči
v zarosené sklo niečí
ukazovák ťuká. Reťaze
ohnivká skladá. V námraze.

Údel zakliatych duší.

Ich prítomnosť sa tuší.